

A Magyar Köztársaság nevében!

A Pécsi Ítéltábla a dr. Fekete Tünde ügyvéd (7622 Pécs, Bajcsy-Zsilinszky utca 14-16.) által képviselt **felperes neve** (címe) felperesnek - a dr. Vida Sándor ügyvéd (7800 Siklós, Ady Endre utca 13.) által képviselt **alperes neve** (alperes címe) alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Baranya Megyei Bíróság 2008. január 28. napján kelt 11.P.21.212/2007/11. számú ítélete ellen a felperes által 12. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

A Baranya Megyei Bíróság, mint másodfokú bíróság 3.Pf.20.328/1998/3. számú ítélete folytán 1998. május 12. napján jogerőre emelkedett a Siklói Városi Bíróság 4.P.20.094/1997/8. számú ítélete, amely kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az XY Kft-nek 254.461 forintot és annak 1995. augusztus 9-től a kifizetés napjáig járó évi 20 %-os kamatát és 28.010 forint perköltséget.

A felperes önként nem teljesített, ezért az XY Kft. végrehajtást kérő végrehajtási lap kiállítása iránti kérelmet nyújtott be a Siklói Városi Bírósághoz. A Siklói Városi Bíróság 1998. szeptember 8. napján a végrehajtási lapot a jogerős ítélet alapján kiállította és az iratokat a végrehajtási eljárás lefolytatása érdekében megküldte az alperes önálló bírósági végrehajtónak, akihez az iratok 1998. szeptember 10. napján érkeztek meg. A végrehajtást kérő az alperes felhívására előlegezte a végrehajtási költségeket, ezt követően azonban a végrehajtó végrehajtási cselekményt az ügyben nem fogatosított. 2004. február 3. napján érkezett iratával a végrehajtást kérő tájékoztatást kért a végrehajtótól az ügy állásáról. Az alperes ezután a felperest az X, Y utca 46. szám alatti lakásában két alkalommal is

eredménytelenül kereste. A történekről a végrehajtó jegyzőkönyvet készítette, a tartozás megfizetésére vonatkozó felhívást és a jegyzőkönyvet azonban nem az adósnak, hanem a végrehajtást kérőnek kézbesítette. 2004. augusztus 25-én az alperes megkereste az Országos Egészségbiztosítási Pénztárat a felperes munkahelye nevének és címének közlése érdekében, a megkeresésre 2004. szeptember 2-án érkezett válasz tartalma szerint a felperes munkahelye a XY volt, emellett a felperes a Nyugdíjfolyósító Igazgatóságtól is jövedelemben részesült. Ezt követően az alperes a felperes Nyugdíjfolyósító Igazgatóságtól származó jövedelme tekintetében letiltásról intézkedett, a letiltási rendelvényt azonban a Nyugdíjfolyósító Igazgatóság a Vht.74.§-ára hivatkozással - annak teljesítése nélkül - visszaküldte. Ezután az alperes az ügyben hosszabb ideig ismételt nem intézkedett, majd a végrehajtást kérő 2006. október 16-i tájékoztatást kérő levelére tekintettel 2006. október 26-án ismételt megkereste az Országos Egészségbiztosítási Pénztárat a felperes munkahelye nevének és címének megküldése iránt, amelyre újból, a már 2004-ben adott válasz érkezett. Ezt követően 2006. december 4-én intézkedett a végrehajtó a felperes XY-tól származó jövedelméből történő letiltás iránt. 2006. decembertől 2007. márciusáig a XY a felperes jövedelméből összesen 55.000 forintot tiltott le.

A felperes keresetében kérte, hogy kötelezze a bíróság az alperest kártérítés címén 424.308 forint és annak 1999. január 19-től a kifizetésig járó késedelmi kamata és perköltség megfizetésére. Hivatkozott arra, hogy az alperes a tőle elvárható gondosságot elmulasztva, a jogszabályi előírások ellenére a végrehajtási eljárás megindulásáról a felperest nem értesítette, a végrehajtási eljárás folyamatban létéről a felperes nyolc év után, a munkáltatójától származó jövedelméből történő letiltás alapján értesült, az ügy folyamatban léte alatt az alperes nyolc éven keresztül a jogszabályi előírások ellenére nem intézkedett, ezáltal a felperesnek kárt okozott, hiszen az alperes mulasztása a késedelmi kamatok növekedéséhez vezetett. Keresetében a nyolc évre számított késedelmi kamat 424.308 forintos összege, mint kár megfizetésére kérte az alperes kötelezését. A tőke után 1999. január 19-től - a végrehajtási előlegnek az alpereshez történő átutalása napjától - kérte az alperes késedelmi kamatban való marasztalását.

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével a keresetet elutasította. Megállapította, hogy a Vht.36.§-ának (3) bekezdésében írtakkal szemben az alperes jogellenes magatartást tanúsított, amikor az általa 2004. február 9-én végzett végrehajtási cselekményről felvett jegyzőkönyvet a felperes részére nem kézbesítette. Ugyancsak jogellenes magatartást tanúsított a Vht.9.§-a és a Pp.2.§-ának (2) bekezdése alapján azzal, hogy 1998. szeptember 10-től 2004. február 3-ig, majd 2004. szeptember 20-tól 2006. október 16-ig a végrehajtási eljárást nem kezdte meg, illetőleg nem folytatta. Megállapította azt is, hogy a felperes vagyonában értékcsökkenés következett be azáltal, hogy igen hosszú ideig nem teljesített a végrehajtást kérő felé, így kamatterhei jelentősen növekedtek, ebből a felperesnek kára származhatott. A felperes keresetét azzal utasította el az elsőfokú bíróság, hogy a kártérítési felelősség megállapításának feltételei közül a kár és a jogellenes magatartás közötti okozati összefüggés hiányzik, hiszen a felperes

önkéntes teljesítése esetén a felperes késedelmi kamatfizetési kötelezettség nem terhelte volna.

Az ítélet ellen, annak megváltoztatása és a kereset teljesítése iránt a felperes terjesztett elő fellebbezést. Másodlagosan felvetette az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésének lehetőségét is. Egyetértett az elsőfokú bíróságnak az ítéleti megállapításaival abban a körben, hogy az alperes eljárása jogellenes volt és hogy a felperesnek kára merült fel. Hivatkozott azonban arra, hogy az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg az okozati összefüggés hiányát, tekintettel arra, hogy a tényállásból megállapíthatóan az alperes már 2004. szeptemberében értesült a felperes munkahelyéről, ennek ellenére a letiltás iránt nem intézkedett, a végrehajtási eljárásban semmilyen jelentőséggel bíró lépést nem tett. Kifejtette, hogy amennyiben az alperes - az egyéb elmulasztott eljárási cselekmények mellett - legalább a jövedelemből történő levonásról időben intézkedik, úgy a végrehajtás alá vont követelés és kamatai soha nem érték volna el a napjainkig felmerült tetemes összeget.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a tényállást a rendelkezése álló bizonyítékok okszerű mérlegelése alapján helyesen állapította meg, azt a másodfokú bíróság is elfogadta ítélezése alapjául.

A másodfokú bíróság is egyetértett az elsőfokú bíróságnak azzal az ítéleti megállapításával, hogy az alperes a Vht.36.§-ának (3), illetőleg a Vht.9.§-a folytán irányadó Pp.2.§-ának (2) bekezdésébe ütköző jogellenes magatartást tanúsított.

Tévesen állapította meg ugyanakkor az elsőfokú bíróság, hogy a végrehajtási eljárás elhúzódásával összefüggésben megnövekedett kamatterhek a felperes vagyonának csökkenését, azaz tényleges kárt okoztak.

A késedelmi kamat a jogosulatlan pénzhasználat szankciójaként megállapított, a főtartozás összegéhez és a használat idejéhez igazodó, a főtartozással egyenmű dologban, visszatérően teljesítendő járulékos szolgáltatás. Alapja, hogy az adós (adott esetben a felperes) fizetési kötelezettsége ellenére a főtartozás összegét a jogosultnak a jogerős ítéletben megadott határidő alatt önként nem fizette meg, mértéke pedig a főtartozás összegéhez és a jogosulatlan pénzhasználat idejéhez igazodik. A kamat a tőke birtoklása alapján realizálható olyan haszon, amely a tőketartozás határidőben történő megfizetése esetén a jogosultat illette volna, a késedelmes fizetés esetében azonban a jogosult helyett a késedelem időtartamára e haszon a kötelezett vagyonát gyarapíthatta. Ennek a(z) elmaradt) jogosultat illető, de a kötelezethöz realizálódott haszonnak a jogosult részére való átengedésére (megfizetésére) köteles a késedelmi kamat megfizetésével a kötelezett. Nincs tehát az adós vagyonának csökkenésében kimutatható kár, így a kártérítési felelősség megállapításának feltételei e tekintetben is hiányoznak.

Egyetértett a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróságnak azzal az ítéleti megállapításával is, hogy nincs okozati összefüggés a késedelmi kamat felmerülése és az alperes jogellenes magatartása között, tekintettel arra, hogy a kamatfizetési kötelezettségnek az alapja nem az a tény, hogy jogszabályi kötelezettsége ellenére az alperes a tőketartozás és járulékai megfizetését a felperessel szemben nem kényszerítette ki, hanem az, hogy a felperest a tőke és járulékai megfizetésére a jogerős ítélet kötelezte, amelynek a felperes önként nem tett eleget.

A kifejtetekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletét a Pp. 253.§-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az alperes érdemi ellenkérelmet nem terjesztett elő, a felperes személyes költségmentessége folytán a le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM. rendelet 14.§-a alapján az állam viseli, ezért a másodfokú bíróságnak a perköltség viseléséről döntenie nem kellett.

A másodfokú bíróság a fellebbezést a Pp. 256/A.§-a (1) bekezdésének f) pontja és (3) bekezdése alapján bírálta el tárgyaláson kívül.

P é c s , 2008. május 5.

Dr. Veszeley József s.k. a tanács elnöke, Dr. Hrubí Adrienn s.k. előadó bíró, Dr. Szentpéteriné Dr. Bán Erzsébet s.k. bíró